

Doktorens Undersøgelser. Men da Lægen nu trak sin Forbindtaske frem og af denne udtog forskellige spidse og skarpe Instrumenter, var det ude med hans Selvbeherskelse.

„Er det der virkelig nødvendigt?“ spurgte han i temmelig udæskende Tone.

Lægen saae forbavset op.

„Ja,“ sagde han kort, bad om varmt Vand, et Haandklæde og forskellige andre Ting, der tydede paa en Operation.

Emanuel stod tvivlraadig. Skulde han virkelig tillade dette gudløse Menneske at forgribe sig paa hans Søn? . . . Han vovede næppe at se paa Gutten, der ved Synet af Instrumenterne var bleven ligbleg og med sine Øjne anraabte ham om Beskyttelse. Men næsten endnu mere pinte det ham at være Vidne til den Tjenstivrighed, hvormed Hansine gik Doktoren tilhaande, den Koldblodighed, hvormed hun overgav sit Barn i denne Charlatans Hænder.

Da Doktoren nærmede sig med det første Instrument — en sylspids Sølvaal — svandt den sidste Rest af Guttens Behjertethed. I dødelig Angst kastede han sig ind til Moderen og slog krampagtigt Armene om hendes Hals.

I dette Øjeblik forlod Emanuel Værelset. Han vilde ikke være Vidne til denne Mishandling, som alene Hansine skulde bære Ansvar for. Han gik ind i Dagligstuen, og da han herindefra hørte Guttens første, hjerteskrærende Skrig, gik han helt ind i sit eget Værelse, hvor han gav sig til at gaa frem og tilbage over Gulvet for med sine Skridt at overdøve Lydene fra Sovekammeret. Hans Sind var i det højeste Oprørt. Han forstod sig ikke paa Hansine. Han følte sig som ført i et Baghold i sit eget Hjem, skammeligt forraadt af den, paa hvem han tryggest burde kunnet lide.

Efter en halv Snes Minutters Forløb hørte han